

Twórcy Ligi Ochrony Przyrody

Twórcy Ligi Ochrony Przyrody i ich kontynuatorzy

Powstanie Ligi Ochrony Przyrody poprzedzone było wielkim zaangażowaniem przyrodników w szczególności profesorów uniwersyteckich w propagowanie i rozszerzanie idei ochrony przyrody, którzy starali się zainteresować szerokie kręgi społeczeństwa działalnością na rzecz ochrony przyrody.

Władysław Szafer

Inicjatorem i głównym organizatorem Ligi Ochrony Przyrody w Polsce był Władysław Szafer (1886-1970). Po ukończeniu studiów botanicznych na uniwersytetach w Wiedniu i we Lwowie rozpoczął pracę naukową na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie pod kierunkiem prof. dr Mariana Raciborskiego (1863-1917), pioniera ochrony przyrody w Polsce.

Po śmierci prof. Raciborskiego Władysław Szafer objął Katedrę Systematyki i Geografii Roślin Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, którą kierował przez 43 lata. Był twórcą naukowej ochrony przyrody – "kładał swoją duszę w służbie tej idei" – tak pisał o W. Szaferze Aleksander Janowski – krajoznawca, jeden z głównych współorganizatorów Ligi Ochrony Przyrody w Polsce. Wybitny uczony do końca życia pełen umiłowania przyrody i podziwu dla niepowtarzalnego piękna i różnorodnych form stał się jej gorącym obrońcą.

Profesor był:

- organizatorem i długoletnim dyrektorem Zakładu Ochrony Przyrody PAN
- naczelnym redaktorem jego wydawnictw
- kierował całokształtem prac Państwowej Rady Ochrony Przyrody, utworzonej w 1925 r. z członków Tymczasowej Państwowej Komisji Ochrony Przyrody
- na forum międzynarodowym przyczynił się do utworzenia Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody i Jej Zasobów
- członkiem honorowym licznych towarzystw naukowych w Polsce i na świecie

- niespożytym społecznikiem
- wychowawcą a równocześnie naukowcem propagującym ideę ochrony przyrody

Przez całe życie utrzymywał ścisłe związki z Lubelszczyzną.

Bolesław Hryniewiecki (1875 – 1963) wybitny botanik, profesor Uniwersytetu Warszawskiego, współorganizator Ligi Ochrony Przyrody. W rok po powołaniu Ligi w 1929 r. wybrany został na prezesa Zarządu Głównego LOP i funkcję tę pełnił do wybuchu II wojny światowej. Urodził się na Lubelszczyźnie w Międzyrzeczu Lubelskim. Szkołę średnią ukończył w Lublinie. Studia przyrodnicze rozpoczął na Uniwersytecie Warszawskim. Po zesłaniu w głąb Rosji kontynuował naukę na uniwersytecie w Dorpacie, gdzie otrzymał w 1900 r. dwa dyplomy: botanika i chemika. Po ukończeniu studiów w latach 1900-1903 prowadził wyprawy naukowe na Kaukazie i Uralu.

W 1914 r. mianowany został profesorem Katedry Morfologii i Systematyki Roślin oraz dyrektorem Ogrodu Botanicznego w Odessie.

Po odzyskaniu niepodległości przez Polskę w 1919 r. wrócił do kraju. W tym samym roku powołany został na stanowiska profesora Katedry Systematyki i Geografii Roślin Uniwersytetu Warszawskiego i jednocześnie na dyrektora Ogrodu Botanicznego.

Przez całe życie był niezłomnym propagatorem idei ochrony przyrody. Pasją życiową Profesora była dydaktyka i praca nad umiłowaną szatą roślinną kraju. Do końca życia czynnie uczestniczył w pracach różnych towarzystw naukowych w kraju i za granicą.

W uznaniu zasług Profesora X Zjazd LOP w 1939 r. nadał mu godność członka honorowego Ligi Ochrony Przyrody.

Jan Gwalbert Pawlikowski (1860 – 1939) to wybitny humanista o bardzo szerokiej gamie zainteresowań. Studiował historię, geografę, literaturę, doktoryzował się w zakresie prawa na Uniwersytecie Halle i w Wiedniu studiował rolnictwo. Interesował się estetyką i socjologią sztuki, ekonomią i polityką. Był założycielem i kierownikiem dwuletniej wieczorowej Szkoły Nauk Politycznych.

Szczególne miejsce w życiu Pawlikowskiego zajmowało uprawianie taternictwa jaskiniowego. Odkrył kilkanaście jaskiń w Dolinie Kościeliskiej i dokonał wielu pionierskich wejść na dziewicze szczyty w Tatrach.

Doceniając ideę ochrony przyrody brał aktywny udział w pracach organizacyjnych nad powołaniem LOP.

Franciszek Krzysik (1902 – 1980) – profesor SGGW w Warszawie. Wybitny naukowiec, leśnik, organizator szkolnictwa wyższego – kierunek technologii drewna, nieustrudzony obrońca lasów polskich. W 1944 r. był dyrektorem Dyrekcji Lasów Państwowych w Rzeszowie oraz

dyrektorem Instytutu Badawczego Leśnictwa z Siedzibą w Lublinie. Brał czynny udział w pracach różnych instytucji naukowych i organizacji społecznych.

Od 1949 r., aż do śmierci, pełnił funkcję przewodniczącego ZG Polskiego Towarzystwa Leśnego. Równocześnie w latach 1964 – 1968 był prezesem ZG Ligi Ochrony Przyrody. Za jego kadencji Liga była w pełnym rozkwicie. Rada Ministrów w 1968 r. uznała LOP za Stowarzyszenie Wyższej Użyteczności. XI Krajowy Zjazd Delegatów Ligi nadał prof. F. Krzysikowi godność Członka Honorowego Stowarzyszenia.

W latach 1990-1994 funkcję prezesa ZG LOP pełnił prof. Janusz Janecki, a od 1994 r. do 2008 r. -Władysław Skalny.

20 października 2008. r. XXVII Krajowy Zjazd Delegatów wybrał na prezesa ZG LOP dr inż. Ryszarda Kapuścińskiego Zastępcę Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych.